

לעופות שפוסל בהן זמן, שכן יש בהם חומרא אחרת, שהרי אין הזר כשר בהן, תאמר בכמה קטנה שחזר כשר בה, והואיל והזר כשר בה לא יהא זמן פסול בה?

תלמוד לומר "וזאת תורת זבח השלמים". ודרשינן, תורה אחת לכל השלמים, ואפילו לשלמים הקרבים בכמה קטנה, לעשות את דיני זמן שנאמרו באותה פרשה, שתודה נאכלת ליום ולילה ושלמים לשני ימים ולילה, שינהגו גם בכמה קטנה כדיני זמן של כמה גדולה. (252) ומכאן יש ללמוד גם לשאר הפסולים השנויים במשנתנו, והם פיגול וטמא (253), שינהגו בכמה קטנה, שכולם אמורים בפרשה זו של שלמים.

והרי לכאורה דין הוא שלא יפסל בכמה קטנה, דהא אמרה תורה, לן ישראל, ויוצא ישראל. ויש לנו ללמוד, מה יוצא כשר בכמה קטנה, שהרי אין שם מחיצות, אף לן כשר בכמה קטנה (251).

משיבה הברייתא: יש מקור לפסול נותר בכמה, וכי לאו קל וחומר הוא מעופות:

קכ-ב

מה עופות, שאין המום פוסל בהן, בכל זאת זמן פוסל בהן.

קדשי כמה קטנה, שהמום פוסל בהן, וכי אינו דין שזמן פוסל בהן.

ואם תטען לפרוך את הקל וחומר: מה

הדרן עלך פרת חטאת

וסליקא לה מסכת זבחים

לחיוב כרת על נותר שאין חיוב כרת אמור אלא בפגול.

ובמשך חכמה [שמות כט, לד] הוכיח מקרבנות המילואים שלא נאמר בכמה איסור וכרת של לא תותרו, אלא רק דין פסול ושריפה.

253. רש"י פירש שנאמר בטמא והנפש אשר תאכל, ומדבריו משמע שהכוונה לטומאת הבשר, וכן משמע בפירושו לסוף המשנה וכמו שדקדק המשנה למלך [פ"א מקר"פ ה"ג, והובא שם].

וראה ברכת הזבח וצאן קדשים שהכוונה לכלול גם שלא יעבוד טמא בכמה, וכפרש"י לעיל [טז, א].

קטנה אבל מום בכמה מצינו בכורות [יד, וכנ"ל].

251. רש"י ביאר למה צריך ריבוי לפסולין אלו, והרי בכל הדינים המנויים לעיל [כגון שחיטה ומומין] לא הוצרך מקור בכמה אלא די שלא התמעטו בה, [כמבואר שם ברש"י], וביאר שהוצרך הכתוב לגלות שלא נלמד מבנין אב שלן כיוצא.

252. רש"י פירש שנותר נלמד מפיגול, ותמה הרש"ש למה הוצרך לכך, והרי גם נותר נאמר באותה פרשה. ובעולת שלמה ביאר שכוונתו